

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi E. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. III C 1669/21 oraz Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 2649/24,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2025 r.,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie

UZASADNIENIE

Pismem z 8 września 2025 r., które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 11 września 2025 r., a do Sądu Najwyższego 3 października 2025 r. E. P., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: „skarga na przewlekłość postępowania”), toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt VI ACa 2649/24.

Przedmiotem żądania było: stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie z jej powództwa przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W., prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny oraz Sąd Apelacyjny w

Warszawie VI Wydział Cywilny (pkt 1); przyznanie od Skarbu Państwa kwoty 8000 zł (pkt 2); zasądzenie na rzecz skarżącej od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (pkt 3); oraz wyznaczenie Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie terminu do wydania wyroku (pkt 4).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) uregulowano kwestię właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącej skargi.

Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli zaś skarga odnosi się do przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny (art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość). Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania, jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19).

Sąd Najwyższy, po dokładnej analizie treści skargi, doszedł do przekonania, że zarówno literalny zakres żądania, zarzuty, jak i ujęte w uzasadnieniu: opis przebiegu postępowania przed Sądem Okręgowym z uwzględnieniem postępowania apelacyjnego, konkluzje co do łącznej długości trwania postępowania przed sądami powszechnymi, żądanie przyznania określonej kwoty – dotyczą postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie oraz Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość oraz art. 200 § 1¹ i art. 200 § 1⁴ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

JW.

[r.g.]